

Első fejezet

A végtelen feketeségben száguldó *Alkuvadász* ezüstszürke testén távoli csillagok fényei tükröződtek, táncoltak és szikráztak. A teherhajtó futófényeit kikapcsolták, a navigációs válaszjeladói mélyen hallgattak. Az ablakai ugyanolyan feketék és sötétek voltak, mint maga az űr, míg a hajtóművei maximális teljesítményen üzemeltek.

– Kapaszkodjatok! – Dubrak Quennto kapitánynak kiabálnia kellett, hogy túlharsogja az erőlködő hajtómű morajlását. – Megint jön!

Jorj Car'das szorosan összepréselte a fogsorát, a baljával keményen megmarkolta ülése kartámaszát, míg jobb kezével begépelte az utolsó adatsorokat a navigációs számítógépbe. Éppen idejében végzett. A következő pillanatban az *Alkuvadász* éles szögben balra fordult, miközben vakító fényű, zöld energianyalábok villantak el a pilótafülke pán-célüveg burkolata felett.

– Car'das! – ordította Quennto. – Mire vársz, kölyök? Igyekezz!

– Igyekszem, igyekszem! – hadarta emelt hangon Car'das, aki szívesen rámutatott volna, hogy a rég elavult navigációs rendszer a kapitány tulajdonát képezi, nem pedig a sajátját. Szíve szerint azt is megjegyezte volna, hogy elsősorban Quennto otrombasága és meggondolatlansága miatt kerültek szorult helyzetbe. Ám nem akart időt vesztegetni egy újabb, merőben felesleges vitára, ezért ellenállt a késztetésnek, lenyelte a mondandóját, és békülékeny hangnemben felvetette:

– Mi lenne, ha megpróbálnánk megegyezni vele?

– Szerencsétlen és ostoba ötlet! – vakkantotta gúnyosan Quennto.

– Először is agyba-főbe kellene dicsérnünk Proggát a tisztességes hozzáállásáért és kivételes üzleti érzékéért. Tudod, kölyök, az efféle bókok mindig beválnak a huttoknál! Ugyan, még mit nem...

Mialatt kimondta az utolsó szavakat, újabb lövedékek száguldottak el közvetlenül mellettük. Car'dasnak az a benyomása támadt, hogy elég lenne kinyújtania a kezét, és elérné az izzó, anyagtalan nyalábokat.

– Rak, a hajtóművek nem bírják sokáig ezt a teljesítményt! – szólt közbe Maris Ferasi, a hajó másodpilótája, akinek éjfekete haján zöldellő fények tükröződtek, valahányszor elröppent mellettük egy-egy lézersorozat.

– Már csak egy kicsit kell kitartaniuk! – morogta haragosan Quennto. – Hamarosan készen leszünk a számításokkal. Hogy állsz, Car'das?

A fiatal navigátor előtt elterülő műszerfalon hunyorogva életre kelt egy jókora, zöld figyelmeztető fény.

– Ebben a pillanatban lett kész – válaszolta Car'das, és lenyomott egy billentyűt, amellyel a pilóta számítógépébe továbbította az adatokat. – Nem éppen hatalmas ugrás, de arra éppen jó lesz, hogy...

Hirtelen elhallgatott, mert a hajtóművek morajlása szinte fülsértően éles visítássá változott. A hajó előtt hunyorgó csillagok helyén vadul örvénylő, színes fénysávok jelentek meg, ahogy az *Alkuvadász* egyetlen másodperc leforgása alatt hiperűrssebességre gyorsult.

Car'das mélyen teleszívta a tüdejét, majd lassan, a fogai között sziszegve kiengedte a levegőt.

– Hát, nem kimondottam erre jelentkeztem – dünnyögte, csak úgy magának. Mindössze hat standard hónappal korábban szegődött el Quenntóhoz, és immáron második alkalommal menekültek valaki elől úgy, hogy a pusztá életük volt a tét.

Ráadásul ezúttal egy huttal rúgták össze a port. Car'das kezdte úgy látni, hogy Quennto valami hihetetlenül rossz érzékkel választja ki az ellenfeleit.

– Jól vagy, Jorj?

Car'das kipislogta azt a verejtékcseppet, amely a homlokán lecsorogva valahogyan utat talált a szemébe. Felkapta a fejét, és meglátta, hogy Maris hátrafordult az ülésében, és most aggódalmasan méregeti őt.

– Igen, jól vagyok – válaszolta, és kissé elszégyellte magát, amikor meghallotta, hogy mennyire reszket a hangja.

– Persze, hogy jól van, mi baja lehetne? – mordult fel Quennto, aki szintén megfordult, hogy szemügyre vegye személyzetének legfiatalabb tagját. – Azok a lövések egyszer sem veszélyeztették az életünket!

Car'das összeszedte minden bátorságát, és fennhangon belekezdett:

– Tudod, Quennto, talán nem az én dolgom volna, hogy felhívjam a figyelmedet...

– Tényleg nem a te dolgod, és soha nem is lesz az! – vágott közbe mogorván a kapitány, és visszafordult a műszerfala felé.

– ...de talán nem a legokosabb ötlet magunkra haragítani éppen Proggát – folytatta Car'das. – Először ott volt az a rodiai...

– Ejtsünk egy szót a hajók fedélzetére érvényes illemszabályokról, kölyök! – vágott közbe ismét Quennto, mialatt villámgyorsan hátrafordult, és fenyegető pillantást lövellt Car'das felé. – Ne vitatkozz a kapitányoddal! Soha! Megértetted? Hacsak nem akarsz, hogy ez legyen az utolsó utad ezen a hajón!

– Forrón remélem, hogy nem ez lesz életem utolsó útja... – dörmögte halkán Car'das.

– Hogy mondd? – csattant fel Quennto.

– Semmi, semmi... – hadarta gyorsan Car'das, és a fejét lehajtva, hevesen fintorgott.

– Figyelj, Jorj, Progga miatt egy pillanatig se aggódj! – szólalt meg békítő, megnyugtató hangon Maris. – Eléggé robbanékony természetű, de hamar lecsillapodik...

– Világos, de vajon azelőtt vagy azután, hogy kikészít minket, és elrabolja az egész rakományt? – vágott vissza Car'das, mialatt aggodalmas képet vágva fürkészte a hiperhajtómű állapotát jelző műszereket. Az az átkozott energiaszabályzó egyre nyugtalanítóbb adatokat küldött az egyik képernyőre...

– Ó, Progga egy ujjal sem nyúlna hozzánk! – jegyezte meg megvetően Quennto. – Meghagyná ezt az élvezetet Drixónak. Látod, ő már eléggé begerjedne, ha azzal állnánk elé, hogy elvesztettük a szállítványt! Egyébként készen vagy már a következő ugrás adataival?

– Dolgozom rajta – válaszolta Car'das, és a tekintetével villámgyorsan végigpásztázta a műszerfalat. – Viszont baj lesz a hajtóművel, mert...

– Mindenki kapaszkodjon! – vakkantott közbe Quennto. – Kitérünk a hipertérből!

A következő pillanatban a hajó körül kígyózó fénycsíkok apróbb-nagyobb fénypontok ezreivé bomlottak szét. Car'das azonnal aktiválta a külső szenzorokat, hogy lefuttasson egy teljes körű ellenőrzést. Aztán, még mielőtt belekezdhett volna, hevesen összerándult, mert újabb lézersorozatok száguldottak el a közvetlen közelükben.

Quennto káromkodott egy sort, aztán dühösen és értetlenül felcsattant:

– Ez meg mi a letört szarvú úrkobold?!

– Követett minket... – állapította meg döbbenten Maris.

– És máris lőtávolon belül jár – tette hozzá Quennto, mialatt gyomorforgató kitérő manőverekbe vitte a hajóját. – Car’das! Tűnjünk el innen!

– Dolgozom rajta! – kiáltotta vissza az ifjú navigátor, és minden erejével azért küzdött, hogy leolvassa a műszereket, amelyek a hajó gyors fordulóinak és erőteljes rázkódásának köszönhetően ide-oda ugráltak a szeme előtt. Az ösztönei azt súgták, hogy már nem lesz ideje kiszámítani egy újabb ugrás adatait, mielőtt végképp elfogy Quennto szerencséje, és a hutt utoléri őket. Biztos helyre már semmiképpen sem irányíthatta az *Alkuvadászt*, maradt hát a bizonytalan...

A hajó előtt a végtelenbe nyúló űr tele volt tűhegynyi, fénylő pontokkal, de a sokszor egybefüggő csillagmezők között bőven akadtak üresen feketéllő foltok is. Car’das kinézett magának egy nagyobb rést, és a pusztá szemmértékére hagyatkozva betáplálta annak irányvektorát a számítógépbe.

– Próbáljuk meg ezt! – javasolta fennhangon, és továbbította az adatokat a kapitány számítógépébe.

– Hogy érted azt, hogy próbáljuk meg? – kérdezte gyanakodva Maris.

A teherhajó hevesen megrázkódott, mert egy sorozat közvetlenül a hátulsó védőpajzsaiba csapódott.

– Ne törődj vele! – kiáltotta Quennto, még mielőtt Car’das válaszolhatott volna. Ütközésig előrelökte a tolóerő-szabályzót, és villámgyorsan lenyomott néhány billentyűt. A következő pillanatban a hajó ismét a hiperűrbe ugrott.

Maris hatalmasat sóhajtott, és halkán megjegyezte:

– Hát, ez közel volt...

– Rendben, alighanem igazatok van. A jelekből ítélve Progga barátunk tényleg megharagudott ránk – ismerte el vigyorogva Quennto.

– Szóval, kölyök, ahogy az imént már Maris is megkérdezte: hogyan kell azt érteni, hogy próbáljuk meg?

– Nem maradt időm kiszámítani egy újabb ugrás adatait – magyarázta higgadtan Car’das. – Becéloztam magunkat egy üres sávra, ahol egyetlen csillagot sem láttam. Ennyi.

Quennto hátrafordult ültében, és vészjóslón megkérdezte:

– Tehát egy üres területre, amelyen nem láttál csillagokat? Szóval, ha te valahol nem látsz fényt, akkor az szerinted azt jelenti, hogy nem lehet ott sem egy fekete lyuk, sem egy árnyékban rejtőző bolygó, sem egy porfelhő által eltakart aszteroidamező? Ezt érted üres sáv alatt? – A baljával ingerülten a hajó orra felé intett: – És mindennek a tetejébe az Ismeretlen Szektorok felé irányítasz minket?

Mielőtt Car'das válaszolhatott volna, Maris váratlanul és kéretlenül a védelmére kelt:

– Tudod, Rak, nincsenek megfelelő adataink erről a környékről, amelyek alapján Jorj elvégezhetné volna a számításokat!

– Most nem ez a lényeg! – csattant fel dühösen Quennto.

– Nem hát, a lényeg, hogy a fiú jóvoltából végre leráztuk Proggát!

– vágott vissza Maris. – Szerintem megérdemli, hogy megköszönd neki.

Quennto hatalmasat bólintott, és gunyorosan válaszolt:

– Remek! Igazad van. Nos, ifjú Car'das, ezúton köszönöm, hogy kiemekítettél minket a gonosz hutt karmai közül. Persze, ez a köszönetnyilvánítás azonnal érvényét veszti, ha nyílegyenesen belerobogunk egy égitestbe, amelyet az imént nem vettél észre...

– Szerintem arra már nem kerülhet sor – vágott vissza hevesen Car'das –, miután a hiperhajtómű hamarosan fel fog robbanni! Emlékszel még, hogy mit mondtam nemrégiben az energiaszabályzóról? Tudniillik folyamatosan veszít a stabilitásából, és...

Ezúttal sem fejezhette be a mondanivalóját. Éles hangú sivítás vágott a szavába, és az *Alkuvadász* váratlanul előrelódult, mint egy szagot kapott *giffa*.

– Mindjárt túlmelegszik! – kiáltotta riadtan Quennto, és szempillanítás alatt a műszerei felé fordult. – Maris, azonnal állítsd le!

– Próbálom, próbálom... – hadarta zavarodottan a nő, mialatt széleseben gépelt, és átállított néhány kapcsolót. – Úgy néz ki, hogy a vezérlés teljesen megbolondult. Nem megy át a letiltó parancs!

Quennto újabb trágár szavakat sziszegett, közben felpattintotta biztonsági hámja csatjait, és kiugrott az üléséből. Végigsietett a híd szűk és rövid folyosóján, közben a könyökével kis híján fejbe vágta a neki háttal ülő Car'dast. Az ifjú navigátor rájött, hogy hasztalan fürkészi

saját műszereit, ezért ő is kinyitotta az övét, és felállt, hogy kövesse a kapitányt.

– Jorj, te gyere ide! – szólt rá Maris, és a pilótaülésre mutatott.

– Lehet, hogy szükségetek lesz rám – vitatkozott Car'das, de ettől függetlenül elindult a fülke eleje felé.

– Ül le! – rendelkezett a nő, és Quennto megürült helyére mutatott. – Most azzal tudsz segíteni, hogy figyeled az irányt, és ha letérünk erről a vektorról, mielőtt Rak kitalálja, hogyan húzza ki a dugót, azonnal szólsz nekem!

– De ha egyszer Quennto...

– Fogadj el egy baráti tanácsot! – szólt rá Maris a tiltakozó fiatalemberre. – Ez itt Rak hajója. Úgy ismeri, mint a tenyerét. Ha valami csúrcsavaros hibával állunk szemben, nála jobban senki sem tudja, hogy hová kell nyúlni.

– Még akkor sem, ha én történetesen többet tudok egy bizonyos rendszerről, mint ő? – kérdezte letörten Car'das.

– Akkor meg főleg nem szabad közbeavatkoznod – válaszolta mosolyogva Maris. – De most amúgy sem ez a helyzet. Higgy nekem, kérlek!

– Rendben, igazad van! – Car'das hatalmasat sóhajtott, aztán keserűen hozzátette: – De ez a kijelentésem nyomban érvényét veszti, ha szilánkokra robbanunk.

– Látom, gyorsan tanulsz! – jegyezte meg mosolyogva Maris. – Most pedig futtass le egy teljes körű ellenőrzést a szenzorokon, és nézd meg, hogy okozott-e károkat az energiaszint ingadozása. Ha végeztél, tedd meg ugyanezt a navigációs számítógéppel. Szeretnék megbizonyosodni róla, hogy ha túlleszünk ezen a problémán, haza is jutunk.

Quenntónak több mint négyórányi munkájába és fejtörésébe került, mire megtalálta a módját, hogy hogyan kapcsolja ki a megvadult hiperhajtóművet. Ez alatt az idő alatt Car'das és Maris háromszor is felajánlotta a segítségét, ám a dühében szinte toporzékoló kapitány rendre elutasította az ajánlataikat.

Car'das a műszerek alapján úgy látta, hogy a hosszúra nyúló várakozás első órájában maguk mögött hagyták a szinte tökéletesen feltérképezett Külső Gyűrűt, és behatoltak a Vad Űr néven ismert, javarész-

ben felderítetlen területekre. Valamikor a negyedik óra elején még ezen is túljutottak, és átszelték az Ismeretlen Szektorok határvidékét. Ettől a pillanattól fogva egyikük sem tudta, hogy hol vannak, merre járnak, és mi van előttük.

Néhány perccel később végre elhallgatott a hajtóművek fülszagató jajongása, aztán az *Alkuvadász* kitört a hiperútból. A következő másodpercben a belső hírközlő hálózat hangszórói a kapitány hangját közvetítették a hídra:

– Hé, Maris, hányadán állunk?

– Kint vagyunk – erősítette meg kurtán a nő. – Éppen azt próbáljuk kideríteni, hogy hová keveredtünk.

– Hamarosan ott leszek! – ígérte Quennto.

– Akárhová jutottunk, nagyon eltávolodtunk az otthoni rendszerektől – állapította meg Car'das, és egy távoli, ragyogó csillaghalmazra mutatott. – Még sosem láttam ahhoz foghatót a Külső Gyűrűben.

– Én sem – jelentette ki elégedetlenül Maris –, csak azt remélem, hogy a számítógépünk eligazodik ebben a rengetegben.

A szóban forgó számítógép még javában emésztette a külső szenzorokból beérkező adatokat, amikor Quennto beállított a hídra. Car'das gondosan ügyelt rá, hogy addigra már ismét a saját helyén legyen, és lázas tevékenység látszatát keltve buzgón fürkésze a műszereit.

– Szép kis halmaz – dünnyögte a kapitány, mialatt elfoglalta az ülését –, lássuk, miféle rendszerek vannak a környéken?

– Körülbelül negyed fényévre vagyunk a legközelebbitől. A mostani irányvektorunk majdnem pontosan a közepébe mutat – válaszolta Maris, és a mutatóujjával a hajó orra felé bökött.

Quennto felmordult, és nekilátott, hogy átállítson néhány kapcsolót.

– Ha minden igaz, odáig még elvergődünk valahogyan – dünnyögte morcosan. – A tartalék hiperhajtóműnek ki kell bírnia egy rövid ugrást.

– Nem háríthatjuk el a hibát idekint? – érdeklődött Car'das.

– Nem rajongok a csillagközi térért – válaszolta szórakozottan Quennto, mialatt felkészítette a hajót az ugrásra. – Sötét, hideg és végtelenül üres. Reménykedjünk, hogy abban a rendszerben akad egy-két barátságos bolygó...

– Tudod, Jorj, arra is gondolnunk kell, hogy esetleg elhúzódik a javítás – magyarázta türelmesen Maris. – Márpedig egy ilyen helyzet-

ben jól jön egy kellemes bolygó közelsége, ahol valószínűleg hozzájuthatunk élelmiszerhez, vízhez, talán még alkatrészekhez is.

– És ahol egy időre kiszakadhatunk abból az örülden zajos és zűrös város Köztársaságból – tette hozzá Quennto.

Car'das felkapta a fejét, és gyanakodva megkérdezte:

– Ezt meg hogy érted?

– Semmi gond, Jorj! – biztosította sietve Maris. – Valahányszor Rak összetűzésbe keveredik valakivel, mindig arról beszél, hogy szívesen meghúzná magát egy csendes, nyugodt helyen.

– Akkor ezt nyilván gyakran emlegeti... – dünnyögte Car'das.

– Hogy mondod, kölyök?! – csattant fel a kapitány.

– Semmi, semmi...

– Én nem úgy hallottam, de most hagyjuk... Indulunk! – jelentette be Quennto.

Ezúttal is felhangzott a hosszan elnyúló sívítás, de jóval halkabban, és sokkal kevésbé fülsértően, mint az előző alkalmakkor, aztán az ablakok mögött ismét megjelent a hiperűr szemkápráztató fényjátéka.

Car'das némán számolgatta magában a másodperceket, és minden pillanatban azt várta, hogy a tartalék hajtómű is megadja magát. Szerencsére nem így történt, és néhány feszült perc után a hajó visszatért a mélyűrbe.

– Itt is vagyunk... – dörmögte elégedetten Quennto, és rámutatott a pontosan előttük izzó, sárgás napkorongra. – Egész otthonosnak tűnik ez a környék! Maris, rájöttél már, hogy hol járunk?

– A számítógép még most is dolgozik a helyzetmeghatározáson – jelentette a nő. – De úgy néz ki, hogy legalább kétszázötven fényév választ el minket az Ismeretlen Szektorok határától. – A jobb szemöldökét felvonva a kapitány felé fordult. – Attól tartok, a késés miatt szép kis kötbért vernek majd ránk, amikor végre megérkezünk a Comrára.

– Ugyan, túl sokat aggódsz! – Quennto fölényesen legyintett. – Egy-két nap alatt helyrehozzuk azt a nyavalyás hajtóművet. Ha egy kicsit meghajtjuk az öreglányt, legfeljebb egy hetet késünk, nem többet.

Car'das rosszkedvűen csóválgatta a fejét. A saját megítélése szerint pontosan azért kerültek bajba, mert túlhajszták a hajójukat. Mielőtt hangot adhatott volna a véleményének, csipogni kezdett a műszerfalába épített kommunikációs panel.

– Hé, kapitány, külső hívás érkezett! – jelentette. Halkan dűnnyögve hozzátette:

– Talán az itteniek szeretnének köszönteni minket. – Gyors pillantást vetett a nagy hatótávolságú adóvevő képernyőjére, aztán a következő pillanatban egész testében megfeszült, és felhőrdült: – Quennto! Ez...

Nem folytathatta, mert a rádió mély, morduló hangokat közvetített:

– Hát itt vagy, Dubrak Quennto! – recsegte hutt nyelven a túlságosan is ismerős hang. – Komolyan azt képzelted, hogy ilyen könnyen eltűnhetsz előlem?

– Ezt te könnyűnek nevezed? – dörögte Quennto, miközben bekapcsolta a mikrofonját. – Á, üdvözetem, Progga! Figyelj csak, ahogy már korábban is megmondtam neked, nem adhatom át ezeket a szórméket. Már régebben leszerződtem Drixóval...

– Törődöm is én a szórméiddel! – vágott közbe Progga. – Most már mást akarok! Azt, hogy vezess el a titkos raktáradhoz!

Quennto értetlenül meredt Marisra, majd visszakérdezett:

– Hová? A micsodámhoz vezesselek el?

– Ne játszd az ostobát! – förmedt rá az előzőnél jóval mélyebb, vészjósló hangon a hutt. – Ismerem a fajtádat! Te nem egyszerűen elmenekültél valami elől, hanem nagyon is tudatosan menekültél egy bizonyos irányba. Ez a vektor nem vezet máshová, csakis ehhez az egyetlen csillagrendszerhez, és csodák csodája, te éppen itt bukkansz elő a hiperútból! Micsoda véletlen egybeesés! Tehát hová is tarthatnál volna máshová, mint a titkos bázisodhoz, ahol a felhalmozott kincseidet rejtegeted?

Quennto kikapcsolta a mikrofonját, és halkán megszólalt:

– Car'das, hol van most Progga?

– Nagyjából száz kilométerre, jobbra előttünk – válaszolta a fiatal navigátor, és amikor kinyúlt, hogy megfogja a radarok finomhangolóját, meglepődve tapasztalta, hogy a keze erősen reszket. – És gyorsan közeledik! – tette hozzá néhány pillanattal később.

– Neked mi a véleményed, Maris? – érdeklődött a kapitány a másodpilótája felé fordulva.

– Nem tudom, hogyan állítottad le a hiperhajtóművet, de alapos munkát végeztél – válaszolta Maris. – Akárhogy próbálkozom, még csak nem is válaszol. Ugyan ott van a tartalék, de ha újra ugrunk egyet, és Progának megint sikerül nyomon követnie...

– Ahogy ismerem, sikerülni fog neki! – mordult fel rosszkedvűen Quennto, azzal vett egy mély lélegzetet, visszakapcsolta a mikrofonját, és beleszólt: – Figyelj rám, Progga! Teljesen félreérted a helyzetet. Mi csak megpróbáltunk...

– Elég! – hörgögte mérgesen a hutt. – Vezess oda a bázisodhoz! Most!

– Értsd már meg, hogy nincs semmiféle bázisom! – állította makacsul Quennto. – Ha nem tudnád, mélyen az Ismeretlen Szektorokban járunk. Árdul már el nekem, hogy ki az az eszelős, aki itt létesít magának titkos raktárat?

A következő pillanatban vörösén villogó jelzőfény kelt életre Car'das orra előtt.

– Valami itt van a nyakunkon! – kiáltotta ijedten a fiatalember, és a tekintetével végigpásztázta a műszereket, hogy kiderítse, melyik irányból fenyegeti őket veszély.

– Hol és micsoda? – csattant fel Quennto.

Car'das azonnal rájött, hogy a közelkörzeti felderítőrendszer miért adta le a riasztást: egy hosszú rakéta száguldott szinte tökéletesen derékszögben az *Alkuvadász* hasa felé.

– Onnan jön! – jelentette ki Car'das, és a tekintetét továbbra is a képernyőkre szegezve a jobb kezének mutatóujjával a híd padozata felé bökött.

A következő pillanatban rádöbrent, hogy a váratlanul felbukkanó rakéta nem érkezhett a hutt hajójáról, méghozzá pontosan a helyzete és az iránya miatt. Már éppen kinyitotta a száját, hogy figyelmeztesse a társait, amikor különös, szabálytalan alakú tárgy röppent elő a karcsú lövedék darabokra hulló orrából. Villámgyorsan szétnyílt, mint valami hatalmas virág, és szélteben-hosszában legalább egy kilométer, vékony, csillogó fallá alakult.

– Rendszereket kikapcsolni! – ordította Quennto, és lecsapott a műszerfalának bal felső peremébe épített megszakítókra. – Mindent kapcsoljatok ki! Azonnal!

– Miért, mi az? – kérdezte Car'das, miközben odakapott saját műszerfala áramtalanító kapcsolóihoz.

– Egy Connor-háló, vagy valami ahhoz hasonló... – darálta fogcsikorgatva a kapitány.

– Ekkora? – dűnnyögte hitetlenkedve Car'das.

– A kezed járjon, ne a szád! – förmedt rá Quennto.

A különféle irányító- és kezelőpultok állapotjelző fényei sorban vörösre váltottak, majd kihunytak, mialatt a három ember elszántan küzdött, hogy még a háló megérkezése előtt kiiktasson mindent, ami elektromos árammal üzemelt.

A versenyt a háló nyerte. Car'das a felügyeletére bízott rendszereknek legfeljebb a kétharmadát tudta kikapcsolni, amikor a csillogóan fényes szálak ráfeszültek és szempillantás alatt rácsavarodtak az *Alkuvadász* páncélozott héjazatára.

– Csukjátok be a szemeteket! – figyelmeztette a társait Maris.

Car'das engedelmeskedett, de még szorosan lehunyt szemhéján keresztül is látta a vakító villanást, amely akkor keletkezett, amikor a magasfeszültségű árammal töltött háló kisült. Tisztán érzékelte, hogy valamennyi szőrszála egy szempillantás alatt felmeredt. Aztán lassan, óvatosan kinyitotta a szemét. Sötétlő műszerfalak vették körül, a hídon minden fény kihunyt. Az *Alkuvadász* teljesen megbénult.

Car'das kinézett a páncélüveg ablakon, és miután meglátta a távolban villódzó, színes fényeket, az orr felé mutatott, és halkán megjegyezte:

– Alighanem Proggát is elkapták...

Noha eléggé lefojtotta a hangját, a beszéde még így is természeteleneesen hangosnak tűnt a hajóra boruló, tökéletes csendben.

– Hát azt erősen kétkem! – vélekedett Quennto. – A hajója elég nagy ahhoz, hogy legyen rajta néhány energiaelnyelő, valamint még egy-két berendezés, amelyekkel megvédhette magát az efféle trükköktől.

– Tízet teszek egy ellen, hogy harcolni fog! – dünyögte idegesen Maris.

– Ó, harcolni fog, az teljesen egyértelmű! – Quennto hatalmasat fújtatott. – Túl ostoba és öntelt, ezért képtelen felmérni, hogy ha valaki képes legyártani egy ekkora Connor-hálót, akkor valószínűleg össze tud rakni egy-két komolyabb fegyvert is.

Hirtelen zöld lézernyalábok villantak fel a messzeségben. Néhány pillanattal később kéklő fénysugarak válaszoltak a kihívásra, amelyek három különböző irányból záporoztak a hutt hajóra. Az ismeretlen egységek vagy túl sötétek, vagy túl kicsik voltak, hogy szabad szemmel látni lehessen őket az *Alkuvadászról*.

– Szerintetek a támadóink figyelmét annyira leköti a Proggával vívott harc, hogy esetleg megfeledkeznek rólunk? – vetette fel Maris.

– Kötve hiszem! – borongott Car'das, aki kinézett az oldalsó ablakon, és meglátta azt a szürke vadászgépet, amely váratlanul bukkant elő a sötétségből, aztán az *Alkuvadász* mellé siklott, hogy az orrát a teherhajó felé fordítva tüzelőpozícióba álljon annak jobb oldala felett. Az ifjú navigátor néhány pillanatig ámulva fürkészte a számára ismeretlen gyártmányú hajó különös, hosszan ívelő formáját, majd halkan megszólalt. – Hátrahagytak nekünk egy őrt. Itt van mellettünk.

– Számíthattunk volna rá! – morogta Quennto, miután ő is szemügyre vette az idegen vadászgépet, majd ismét a zöld és kék villanásokra fordította a tekintetét. – Ötvenet teszek rá, hogy Progga legalább tizenöt percig ki fog tartani, és magával viszi legalább egy támadóját!

A két társa közül egyik sem állta a fogadást. Car'das szótlanul figyelte a távolban folyó küzdelmet. Iskolai tanulmányai során elolvasott egy-két könyvet az űrcsatákban alkalmazott taktikákról. Kíváncsi lett volna, hogy a támadók milyen módszereket vetnek be, de szenzorok híján nem kaphatott közelképet az összecsapásról, így legfeljebb találgatni tudott. Még akkor is az ismeretlenek harcmodorán töprengett, amikor kék energianyalábok elsőpró erejű ösztüze záporozott a hutt hajójára, aztán az ütközetnek egy csapásra vége szakadt.

– Hat perc – állapította meg komoran Quennto. – Nem tudom, hogy kik ezek a fickók, de értik a dolgukat, az egyszer biztos...

– Nocsak, nem ismered ezt a hajótípust? – álmélkodott Maris, és a mellettük és felettük lebegő hajóra bökött.

– Még csak hasonlót sem láttam soha életemben – dörmögte a kapitány, azzal megszabadult a biztonsági övétől, és felállt. – Gyere, nézzük meg, hogy mekkora károk keletkeztek az öreglányban, hátha össze tudjuk még rakni! Car'das, te itt maradsz, és vigyázol a boltra!

– Hogy én? – kérdezte meglepetten Car'das, és az aggodalom görcsös csomóba szorította a gyomrát. – De mi lesz, ha... tudod, ha megpróbálnak kapcsolatba lépni velünk?

– Mit gondolsz? – kérdezett vissza vigyorogva Quennto, miközben Marisszal a nyomában elindult a kabin kijárata felé. – Veszed az adást, és szépen, udvariasan elcsevegsz velük!

Második fejezet

A győztesek hosszú percekön keresztül köröztek a szétlőtt hutt hajó maradványainak közelében. A gépek manőverező hajtóműveinek fúvókái hol felragyogtak, hol elsötétültek, és a számuk alapján Car'das úgy becsülte, hogy három hajó vett részt a tulajdonképpeni ütközetben, míg a negyedik őrájuk vigyázott.

A Connor-hálót az ionágyúhoz hasonlóan nem az ellenséges űrhajók és felszíni egységek megsemmisítésére, hanem a megbénításukra tervezték. Így aztán, mire a támadóik megtették a következő lépésüket, Quennto és Maris a gépházban visszakapcsolták a rendszerek többségét.

– Kapitány, az őrünk új pozícióba áll – jelentette Car'das a zárt láncú rádión keresztül, amikor azt látta, hogy a szürke vadászgép lassan eléjük siklik. – Szerintem azt akarja, hogy kövessük.

– Elindultunk feléd – válaszolta Quennto –, amíg odaérünk, melegítsd be a hajtóműveket!

Az idegen egység éppen kezdett eltávolodni tőlük, amikor Quennto és Maris megérkezett a hídra.

– Hát akkor vágjunk bele... – dünnyögte a kapitány, aztán elfoglalta az ülését, gyorsan becsatolta magát, majd kissé feljebb nyomta a tolóerő-szabályzót. – Sejt valaki, hogy hová tartunk?

– A többi egység még most is Progga hajója körül kering – jelentette Car'das, mialatt óvatosan elnyomakodott Maris mellett, és a saját állomáshelyére sietett. – Talán minket is odavezetnek.

– Igen, úgy néz ki... – Quennto nagyokat bólogatott, és tovább gyorsította a hajóját. – Mindeddig nem nyitottak tüzet ránk, amit én hajlamos vagyok biztatónak venni.

Miután az *Alkuvadász* odaért a hutt hajó maradványaihoz, az utasai meglátták, hogy csakugyan három idegen egység körözi a roncsok körül: két kis vadászgép és egy nagyobb, amely körülbelül akkora volt, mint egy köztársasági könnyűcirkáló.

– Úgy látom, kinyitnak nekünk egy dokkot – vélekedett Maris.

Car'das szemügyre vette a nagyobb hajó oldalán félresikló kaput, és miután felmérte a méreteit, kételkedve megjegyezte:

– Nem hiszem, hogy beférünk oda!

– Az orrunk éppen beleillik – nyugtatta meg Quennto a társait –, és majd az első szervizalagúton keresztül fogunk kiszállni.

– Ezek szerint kiszállunk? – kérdezte idegesen Maris. – Átmegyünk a hajójukba?

– Az is lehet, hogy ők akarnak meglátogatni minket – találgatott a kapitány. – Nem én hozom a döntéseket, hanem az a fickó, aki a lövegek kellemesebbik végénél áll. – Figyelmeztető gesztussal felemelte a mutatóujját. – A lényeg, hogy ellenőrzésünk alatt kell tartanunk a helyzetet.

A derekát elcsavarva Car'das felé fordult.

– Ami azt jelenti, hogy egyedül én beszélek. Ha közvetlenül tőled kérdeznek valamit, eszedbe ne jusson fecsegni! Ügyelj rá, hogy csak arra felelj, amit kérdeznek! Megértetted?

– Természetesen – válaszolta Car'das, és nagyot nyelt.

A vadászgép a nagyobb hajó oldalához vezette őket, majd alig két perccel később Quennto csillogó pontossággal bevitte az *Alkuvadász* orrát a dokkológyűrűbe. Ekkor az idegen hajó testéből előbújt egy rugalmas anyagból gyártott közlekedőalagút, amely hamarosan rácsatlakozott a teherhajó első személyzsilipjére. Ezalatt az *Alkuvadász* személyzete készenléti állapotba kapcsolta a hajó rendszereit, majd mindhárman lesiettek az alsó szintre. Mire elérték a szűkös, ovális formájú kijáratot, a zsilip keretébe épített műszerek azt jelezték, hogy a közlekedőalagút gyűrűje légmentesen zár, és a járatban légköri nyomás uralkodik.

– Rendben, kezdjük! – dűnnyögte Quennto, azzal kihúzta magát, és megnyomta a nyitógombot. – Még egyszer szólok, hogy a beszédet bízzátok rám!

A félresikló zsilipajtó másik oldalán két idegen teremtmény várta őket. A kék bőrű, kékesfekete hajú humanoidok szeme különös, vörös

fénnyel izzott, ami kissé félelmetessé tette a megjelenésüket. Mindketten egyszerű szabású, dísztelen, fekete egyenruhát viseltek, amelynek vállrészét zöld foltok ékesítették. A derékszíjukról csüngő tokban kicsi, de első pillantásra is hatékonynak tűnő pisztoly lapult.

– Üdvözltem, uraim! – köszönt rájuk Quennto, mialatt kilépett a hajóból. – A nevem Dubrak Quennto, az *Alkuvadász* kapitánya vagyok.

A kék bőrű idegenek nem válaszoltak, csupán félreálltak az útból, majd egyikük a járat távolabbi vége felé mutatott.

– Azt akarják, hogy arra menjünk? – kérdezte Quennto, mialatt a bal kezével előreintett, míg a jobbával megmarkolta Maris felkarját.

– Rendben, már indulunk is!

A kapitány és a másodpilóta elindult az alagútban, amelynek rugalmas gyűrűkből összeállított fala minden egyes lépésükre furcsa, hullámzó mozgást végzett, és kissé kilengett oldalirányban. Car'das társai nyomába szegődött, majd a szeme sarkából lopva figyelte az idegeneket, akik kétfelől közrefogták, aztán fél méterrel lemaradva kísérték őt. A szokatlan bőrszíntől és vörösen izzó szemüktől eltekintve a lények meglepően hasonlítottak az emberekhez. Car'das fejében megfordult, hogy a teremtmények az emberi faj egyik oldalhajátását képviselik, amely a törzsfelforrás korai szakaszában vált külön a fő ágtól, és költözött az úrnak erre a vidékére. Aztán az is felmerült benne, hogy talán egy teljesen önálló nép fiaikhoz van szerencséje, amelyeknek az emberi faj egyedeihez való hasonlatossága a pusztávéletlen műve.

Az alagút másik végén, a tulajdonképpeni hajótestben két további teremtmény várta őket, akik ugyanúgy festettek, mint az első páros, azzal a különbséggel, hogy a vállukon nem zöld, hanem sárga és kék foltok díszlegettek. Amikor a jövevények beléptek a hajó fedélzetére, tökéletesen begyakorolt mozdulattal sarkon fordultak, és katonásan egyszerre lépve elindultak a folyosón. Car'das óvatosan megérintette a hosszú ívben kanyarodó járat tompa gyöngyházfényben játszó oldalfalát, mert kíváncsi volt, hogy mi alkotja: fém, kerámia vagy valami különleges ötvözet. Ám hiába törte a fejét, nem tudta megfejteni a kérdést, mert még sosem találkozott ehhez hasonló anyaggal.

Alig tíz méter megtétele után a kísérőik váratlanul megálltak, és félrehúzódtak előlük, hogy hozzáférjenek a bal oldali válaszfalban felnyíló ajtóhoz.

– Oda be? – érdeklődött kissé zavartan a kapitány. – Hát jó, megyünk!

Kihúzta magát – ahogyan Car'das legjobb emlékezete szerint fontos üzleti tárgyalások előtt szokta –, majd ismét karon ragadta Marist, és belépett az ajtón. Az ifjú navigátor még egy utolsó pillantást vetett a falakra, aztán követte társait.

A bejáraton túl alig hat méter hosszú, négy méter széles, három méter magas helyiség fogadta őket. Az első pillantásra tárgyalóteremnek tűnő, minden díszítést nélkülöző kabin berendezése egyszerűbb már nem is lehetett volna: mindössze egy hosszú, ovális asztalból és tíz-tizenkét székből állt. Az asztal távolabbi végénél egy újabb kék bőrű idegen ült, aki vörösen izzó szemével figyelmesen fürkészte és többször is tetőtől talpig végigmérte a három embert. Ugyanolyan egyenruhát viselt, mint az eddig látott teremtmények, azzal a különbséggel, hogy az ő zubbonyának vállrészén vörös foltok virítottak.

– Üdvözlöm, jó uram! – köszönt derűsen Quennto, és lecövekelt az asztal előtt. – A nevem Dubrak Quennto, az *Alkuvadász* kapitánya vagyok. Szívből remélem, hogy beszéli a Galaktikus Köztársaság közös nyelvét! Önben kit tisztelhetünk?

Az idegen nem válaszolt, csak kissé felhúzta a jobb szemöldökét.

– Talán a Külső Gyűrű kereskedőnyelveivel kellene próbálkoznunk – javasolta halkán Car'das.

– Köszönet az elsőrangú ötletért, kölyök! – válaszolta gúnyosan Quennto, de ettől függetlenül megfogadta a tanácsot, és a *sy bisti* nevű nyelven folytatta: – Nézze, uram, mi egy távoli világról származó, egyszerű utazók és kereskedők vagyunk. Nem áll szándékunkban ártani önöknek!

Az erőfeszítését ezúttal sem koronázta siker, az idegen most sem válaszolt.

– Próbáld meg a *taarját*! – vetette fel Maris.

– Azt én is pocsékul beszélem... – válaszolt morcosan Quennto, majd átváltott erre a nyelvre, és odaszólt a nyilvánvalóan magas rangú illetőnek: – Hát maga? – Hirtelen hátrafordult, és megkérdezte azt a két teremtményt, akik a hátuk mögött állva várakoztak: – Na és önök? Beszéli valamelyikük a *taarját* vagy a *sy bisti*? Esetleg a *meese caulfoot*? Hogy fogunk így csacsogni egymással?

– A *sy bisti* megteszi – válaszolta nyugodtan az asztalfőnél ülő idegen ezen a bizonyos nyelven.

Quennto visszafordult felé, és meglepetten pislogott.

– Elnézést, mit mondott? – kérdezte zavarodottan.

– Azt, hogy a sy bisti jó lesz – felelte az idegen. – Kérem, foglaljanak helyet!

– Ah, khm... köszönjük! – dünnyögte a kapitány, azzal kihúzott egy széket Marisnak, egyet magának, majd odabiccentett Car'dasnak, hogy kövesse a példáját.

Miután az ifjú navigátor elhelyezkedett, úgy találta, hogy a háttámla kissé különös ívben, de nem kényelmetlenül követi az emberi gerincoszlop jellegzetes, kettős görbületét.

– Én *Syndic* Mitth'raw'nuruodo vagyok, a Chiss Birodalom egységparancsnoka – szólalt meg a kék bőrű férfi. – Önök jelenleg a Chiss Expanziós Védőflotta egyik könnyűcirkálójának fedélzetén tartózkodnak. Hajónk, a *Springhawk*, a kettes számú járőregység vezérhajója.

Az Expanziós Védőflotta kifejezés hallatán Car'das hátán végigfutott a hideg, és feltette magának a kérdést, hogy vajon mire utal az elnevezés. Netán arra, hogy ez a chiss nevezetű, kék bőrű népség éppen birodalma határainak kiterjesztésén fáradozik?

Szívből remélte, hogy nem. A Köztársaságnak pillanatnyilag más már nem is hiányzott, mint egy új, külső ellenség. Palpatine főkancellár minden tőle telhetőt megtett, de a velejéig romlott gazdasági és politikai elit hatalmas ellenállást fejtett ki a gazdasági és a közélet megtisztítását célzó erőfeszítéseivel szemben. Például, noha már öt év telt el azóta, hogy a Kereskedelmi Szövetség aljas módon megtámadta a Naboot, a felelősöket még mindig nem sikerült bíróság elé állítani. A galaxis népei egyre nagyobb haragra gyúltak, és egyre csalódottabbak lettek. Szinte hetente kaptak szárnyra olyan hírek, amelyek újonnan kialakuló reform- vagy éppen szakadár mozgalmak születéséről szóltak.

Dubrak Quennto természetesen mérhetetlenül élvezte és alaposan kihasználta ezt a zűrzavart. A hivatali korrupció, az egyes rendszerekben fizetendő vámok és mindenféle díjak létezése, valamint a bizonyos árucikkek forgalmát tiltó rendelkezések eszményi környezetet teremtettek a kapitány fő tevékenységéhez, vagyis a kis mennyiségben történő csempészéshez. És Car'das őszintén bevallotta magának, hogy az *Alkuvadász* navigátoraként jobban keresett, mint korábban remélte, és jól tudta, hogy a kapitány és Maris is szépen gyarapították a vagyonukat. Azt viszont Quennto képtelen volt belátni, hogy bár rövid

távon jól jár, ha kihasználja a helyzetet, a galaxisban uralkodó áldatlan állapotok hosszú távon nem tesznek jót sem a csempészeknek, sem senki másnak. És egy nyílt háború természetesen nem hozhatott magával mást, csak pusztulást, szenvedést és nélkülözést.

– Ön pedig? – kérdezte Mitth’raw’nuruodo, és Car’dasra fordította izzó szemét.

Az ifjú navigátor már szóra nyitotta a száját, de a kapitánya megelőzte:

– Én Dubrak Quennto kapitány vagyok – hadarta –, az *Alkuvadász* teherhajó...

– Ön pedig? – ismételte Mitth’raw’nuruodo, a tekintetét továbbra is a fiatal férfira szegezve.

Car’das a szeme sarkából Quenntóra pillantott, aki apró biccentéssel jelezte neki, hogy ezúttal megszólalhat.

– A nevem Jorj Car’das, és az *Alkuvadász* teherhajó navigátora vagyok.

– Értem, és ők kicsodák? – érdeklődött Mitth’raw’nuruodo, mialatt a másik két emberre mutatott.

Car’das ismét a kapitányára nézett. Quennto zord képet vágott, de ismét bólintott.

– Szóval, az úr Dubrak Quennto, a hajónk parancsnoka – magyarázta Car’das –, míg a hölgy a másodpilótánk, Maris Ferasi.

Mitth’raw’nuruodo kimérten odabiccentett a férfinak és a nőnek, majd ismét Car’das felé fordulva megkérdezte:

– És miért utaztak éppen ide?

– Koréliai kereskedők vagyunk, uram – válaszolta Car’das –, a Galaktikus Köztársaság egyik rendszeréből jöttünk.

– *Krel... krelli... krélia...* – ízlelgette Mitth’raw’nuruodo a számára idegenül csengő nevet. Majd tovább kérdezősködött.

– Szóval, azt mondja, hogy kereskedők? Nem felfedezők vagy felderítők?

– Szó sincs róla, uram! – felelte Car’das. – Tudja, bérelünk egy hajót, és azzal szállítmányozunk az egyes csillagrendszerek között.

– És az ellenfeleik? – kérdezte Mitth’raw’nuruodo.

– Közönséges úrkalózok voltak – szólt közbe Quennto, mielőtt a navigátora felelhetett volna. – Éppen előlük menekültünk, amikor

meghibásodott a hiperhajtómű, aminek eredményeképpen itt kötötünk ki.

– Értem, és önök ismerik azokat a kalózokat? – érdeklődött Mitth’raw’nuruodo.

– Honnan ismerhetnénk őket, uram? – morogta felháborodást színélve Quennto. – Semmi közünk...

– Igen, már korábban is összetűzésbe keveredtünk velük – szólt közbe higgadtan Car’das, mert amikor Mitth’raw’nuruodo feltette a legutolsó kérdését, volt valami a hangjában, ami felkeltette a gyanakvasát. – Azt hiszem, hogy kimondottan ránk vadásztak.

– Bizonyára értékes szállítmány lapul a hajójuk gyomrában...

– Semmi különleges, uram – hadarta Quennto, és gyors, figyelmeztető pillantást lövellt Car’das felé. – Néhány láda szörme és egy-két jobbfejta ruha. De így is mérhetetlenül hálásak vagyunk önöknek, hogy a segítségünkre siettek.

Car’das torkát görcsösen összeszorította az aggodalom. A rakományuk döntő többségét valóban ruházati cikkek alkották, ám az egyik elegáns bunda gallérja válogatott minőségű tűzkövek egész sorozatát rejtette. Jól tudta, hogy ha a kék bőrűek megtalálják, és elkobozzák tőlük a drágaköveket, akkor nehéz napok várnak Quenntóra, miután visszatér a galaxisba, és közli a rossz hírt Drixóval.

– Nagyon szívesen! – udvariaskodott Mitth’raw’nuruodo. – Hanem kíváncsi lennék, hogy önöknél mi számít jobbfejta ruházatnak. Esetleg megmutathatnák nekem a rakományt, mielőtt útnak indulnak?

– A legnagyobb örömmel! – vágta rá Quennto, és nyomban megkérdezte: – Ezek szerint elengednek minket?

– Hamarosan igen – ígérte Mitth’raw’nuruodo. – De előbb még átkutadjuk a hajójukat, mert szeretnék meggyőződni róla, hogy önök csakugyan azok az ártatlan utazók és kereskedők, akiknek mondják magukat.

– Persze, természetesen... – hadarta sietve Quennto, és beleegyezése jeléül nagyokat bólogatott. – Szívesen körbevezetjük a hajón, amikor csak óhajtja!

– Előre is köszönöm! – Mitth’raw’nuruodo aprót biccentett. – De mindegyre csak azután keríthetünk sort, hogy elértük a bázisomat. Addig is a mi hajónk fedélzetén fognak lakni. Máris előkészítettünk egy

kabint az önök számára. Később talán alkalmam lesz megmutatni önöknek a chiss nép hagyományos vendégszeretetét...

– Hálások vagyunk, és megtiszteltetésnek vesszük a figyelmességét, parancsnok úr! – felelte Quennto, és udvariasan fejet hajtott. – Viszont szeretném megjegyezni, hogy mi határidőre dolgozunk, és ez a váratlan kitérő tovább csökkentette az amúgy is szűkös időkeretünket. Nagyra értékelnénk, ha utunkra bocsátana minket, amilyen hamar csak lehetséges!

– Természetesen, kapitány úr – felelte higgadtan Mitth'raw'nuruodo. – Biztosíthatom, hogy a támaszpontom nincs messze!

– Ebben a rendszerben van? – kérdezte elhamarkodottan Quennto. Hirtelen észbe kapott, megadása jeléül feltartotta mindkét kezét, és zavartan hozzáfűzte: – Elnézését kérem, semmi közöm hozzá...

– Ez így igaz – válaszolta méltóságteljesen Mitth'raw'nuruodo. – Ugyanakkor abból nem lehet baj, ha elárulom, hogy a bázisom egy másik rendszerben működik.

– Á, értem... – dünnyögte a kapitány. – És azt megkérdezhetem, hogy mikor indulunk oda?

– Máris úton vagyunk – válaszolta Mitth'raw'nuruodo egy halvány mosoly kíséretében. – Körülbelül négy standard perccel ezelőtt végrehajtottuk a hiperúgrást.

Quennto meglepetten bámult a chiss férfira.

– Valóban? – kérdezte zavarodottan. – Én nem hallottam és nem érzékelttem az égvilágon semmit.

– Talán azért, kapitány úr, mert a hajtóműveink valamivel fejlettebbek, mint azok, amelyeket önök építenek a hajóikba – válaszolta elégedetten Mitth'raw'nuruodo, és felállt. – Most pedig, kérem, kövesse nek! Elvezetem önöket a szálláshelyükre!

A három emberi lényből és négy-öt chissből álló csapat legfeljebb tíz méterre távolodhatott a tárgyalás helyszínéként szolgáló teremtől, amikor Mitth'raw'nuruodo megállt, és kinyitott egy a folyosó jobb oldali válaszfalába épített ajtót. Mialatt a zárólemez hangtalanul besiklott a falba, a chiss parancsnok a vendégei felé fordult, és udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette:

– Hamarosan ismét találkozni fogunk, de kérem önöket, hogy addig maradjanak itt, ebben a kabinban.

– Előre is örülünk a viszontlátásnak! És köszönjük a figyelmességét! – válaszolta Quennto, azzal esetlenül meghajolt, majd Marisszal a nyomában besietett leendő szálláshelyükre.

Miután ők ketten eltűntek az ajtó mögött, Car'das udvariasan fejet hajtott a parancsnok előtt, és követte a társait.

Egyszerű, dísztelen, csupán a legszükségesebb bútorokkal ellátott hálófülke fogadta őket. A bejáratnál szemközti falnál egy keskeny priccsekből álló, háromemeletes ágy állt, míg a jobb oldalra egy lehajtható asztalt és két, szintén lehajtható széket szereltek. A háromszintes ágy fejevégnél három magas, keskeny ruhásszekrényt súlyllesztettek a falba, míg az ágyak másik oldalán szűkös ajtó nyílt, amely egy alig négy négyzetméter alapterületű, de mindennel felszerelt fürdőszobába vezetett.

– Szerintetek mit forgat a fejében ez a méltóságteljes úriember? Mit akar csinálni velünk? – vetette fel Maris, mialatt körülhordozta a tekintetét a helyiségen.

– Hamarosan szabadon enged minket, majd meglátod – válaszolta magabiztosan Quennto, aki benézett a fürdőszobába, majd kissé előregörnyedve, nehogy beverje a fejét a középső ágyba, leült a legalsó priccsre, és baljóslatú hangon dörögve hozzátette: – A valódi kérdés az, hogy a távozás pillanatában azok a kövek nálunk lesznek-e, vagy sem.

Car'das zavartan megköszörülte a torkát.

– Biztosan jó ötletnek tartod, hogy erről beszélünk? – kérdezte hal-kan, és jelentősegteljes pillantással felnézett a mennyezetre.

– Nyugodj meg, kölyök! – Quennto fölényesen legyintett. – Hiába hallgatnak le minket, ha egyszer nem beszélük a közös nyelvet.

Hirtelen résnyire vonta össze a szemét, és kissé fenyegető hangsúllyal megkérdezte:

– Ha már a beszédnél tartunk, mégis, miért árultad el, hogy ismer-tük Proggát?

– Mert volt valami a parancsnok szemében és a hangjában... – vá-laszolta Car'das. – Valami, ami arra utalt, hogy már tud róla, és nem akartam, hogy hazugságon kapjon minket.

Quennto megvetően felhorkant, és kijelentette: